

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1446-1447/2567

พนักงานอัยการจังหวัดบัวใหญ่โจทก์ นางสาว ภ. กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 245, ป.ยาเสพติด มาตรา 90, ป.ยาเสพติด มาตรา 145, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติดให้โทษ พ.ศ.2550 มาตรา 16, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 16, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 66, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 100/1, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 4, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30

ย่อ / หลักกฎหมาย

เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 แล้ว จำเลยที่ 2 ไม่อุทธรณ์ แสดงว่าจำเลยที่ 2 พอใจคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เมื่อต่อมาศาลอุทธรณ์ได้พิจารณาคดีสำหรับจำเลยที่ 2 ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 245 วรรคสอง ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 16 แล้ว วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดจริงตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ประเด็นว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่จึงยุติแล้ว การที่จำเลยที่ 2 กลับมาฎีกาอีกว่า จำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิด ขอให้ยกฟ้องนั้น จึงเป็นฎีกาในประเด็นที่ยุติไปแล้ว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย ปัญหาว่าการกระทำความผิดของจำเลยที่ 2 กับพวกจะเป็นความผิดตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคใด นั้น ป.ยาเสพติด มาตรา 145 ได้บัญญัติให้ลงโทษหนักขึ้นโดยถือเอาพฤติการณ์ในการกระทำความผิดหรือบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญตามลำดับความร้ายแรง หากผู้กระทำความผิดไม่มีพฤติการณ์หรือบทบาทหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ใน ป.ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสองหรือวรรคสาม ศาลย่อมไม่อาจปรับบทกำหนดโทษตามมาตรา 145 วรรคสองหรือวรรคสาม ได้ คงปรับบทกำหนดโทษได้เพียงมาตรา 145 วรรคหนึ่ง เมื่อ ป.ยาเสพติดกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดโดยถือเอาพฤติการณ์ในการกระทำความผิดหรือบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญตามลำดับความร้ายแรง ดังนั้น การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) จึงจะต้องเป็นการกระทำที่ก่ออันตรายแก่สังคมอย่างร้ายแรงเป็นวงกว้าง อันเป็นการเพิ่มกระจายความรุนแรงของยาเสพติดและทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง กฎหมายจึงต้องกำหนดโทษไว้สูงถึงประหารชีวิตทำนองเดียวกับทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) แต่ข้อเท็จจริงคดีนี้ได้ความเพียงว่า เจ้าพนักงานตำรวจให้สายลับล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 2 จำนวน 400 เม็ด ในราคา 14,000 บาท เมื่อจับกุม ข. ที่นำเมทแอมเฟตามีนมาส่งแล้ว ข. พาไปยึดเมทแอมเฟตามีนได้อีก 3,600 เม็ด รวม 4,000 เม็ด คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 40.045 กรัม ซึ่งไม่ถึงขนาดที่ก่ออันตรายแก่สังคมอย่าง

ร้ายแรงเป็นวงกว้างได้ จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) แต่ปรากฏพฤติการณ์ว่าก่อนเกิดเหตุ

คำพิพากษา

คดีนี้จำเลยที่ 2 เคยร่วมกับพวกจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนในลักษณะเช่นเดียวกันนี้มาหลายครั้งแล้ว ซึ่งเป็นการขายเมทแอมเฟตามีนเพื่อแสวงหากำไรเป็นปกติถือได้ว่าเป็นการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อการค้าตาม ป.ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสอง (1) ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาสน์กายกษัณวินิจัยแก้ไขให้ถูกต้องได้ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3 คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกัน โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า จำเลยที่ 2 โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองสำนวนเป็นใจความขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 15, 66, 100/1 พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 3, 4, 8 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83, 91 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 15 วรรคหนึ่งและวรรคสาม (2), 66 วรรคสอง และวรรคสาม พระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. 2534 มาตรา 7, 8 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80 และ 83 การกระทำของจำเลยทั้งสองเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายกับฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย จำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,000,000 บาท ฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนกับฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำคุกจำเลยทั้งสองคนละ 7 ปี และปรับคนละ 400,000 บาท เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้ว คงจำคุกจำเลยทั้งสองตลอดชีวิต และปรับคนละ 1,400,000 บาท ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 หากต้องกักขังแทนค่าปรับให้กักขังเกิน 1 ปี แต่ไม่เกิน 2 ปี จำเลยที่ 1 อุทธรณ์ จำเลยที่ 2 ไม่อุทธรณ์ ศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 16 ศาลอุทธรณ์แผนกคดียาเสพติดพิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสาม (2), 127 วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 การกระทำของจำเลยที่ 2 เป็นความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดร้ายแรง

เกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน และฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป อันเป็นกรรมเดียวเป็นความผิดอกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 แต่ละบทมีโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไป เพียงบทเดียว จำคุก 30 ปี และปรับ 600,000 บาท ให้ยกฟ้องจำเลยที่ 1 นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และจำเลยที่ 2 ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดียาเสพติดวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้เป็นยุติว่า ตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุในฟ้อง เจ้าพนักงานตำรวจกองกำกับการสืบสวน กองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดนครราชสีมา จับกุมนายขวัญชัย พร้อมยึดเมทแอมเฟตามีน 4,000 เม็ด และของกลางอื่นอีกหลายรายการตามบัญชีของกลางคดีอาญา ต่อมาจับกุมนายอดิศรหรือวายุ ได้ นายขวัญชัยและนายอดิศรถูกฟ้องคดีต่อศาลและให้การรับสารภาพศาลมีคำพิพากษาคดีถึงที่สุดแล้ว ตามคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 39/2563 และ ย 534/2563 ของศาลชั้นต้น ตามลำดับ จำเลยทั้งสองทำงานอยู่ที่สาธารณรัฐเกาหลี และเดินทางเข้ามาในประเทศไทยจึงถูกจับกุมเมื่อวันที่ 28 กรกฎาคม 2563 และวันที่ 7 ตุลาคม 2563 ตามลำดับ ได้แจ้งข้อหาแก่จำเลยทั้งสองว่า สมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันร่วมกันมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย และร่วมกันพยายามจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ เมทแอมเฟตามีนของกลางคำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 40.045 กรัม ของกลางทั้งหมดศาลมีคำพิพากษาให้รับแล้วในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ย 39/2563 ของศาลชั้นต้น คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 1 ได้ร่วมกระทำความผิดกับนายขวัญชัยและนายอดิศรหรือไม่ เห็นว่า แม้นายขวัญชัยจะให้การรับสารภาพต่อร้อยตำรวจเอกเบ็ญจางค์ว่า เมื่อลูกค้าโอนเงินค่าเมทแอมเฟตามีนเข้าบัญชีของนายขวัญชัยแล้ว จำเลยที่ 1 จะใช้เว็บเพจ ก. โทรศัพท์ให้นายขวัญชัยโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคาร ธ. หมายเลขบัญชี 233605xxxx ซึ่งจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าของบัญชี แต่ก็เป็นพยานบอกเล่าโดยไม่มีพยานหลักฐานอื่นมาแสดงยืนยัน จึงไม่มีน้ำหนักรับฟัง ทั้งการติดต่อซื้อขายและรับส่งเมทแอมเฟตามีนโดยใช้เว็บเพจ ก. โทรศัพท์ผ่านโปรแกรมเมสเซนเจอร์เป็นเสียงผู้ชาย ซึ่งพยานโจทก์ยืนยันว่าเป็นจำเลยที่ 2 จึงไม่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 ที่เป็นผู้หญิง ซึ่งจำเลยที่ 1 ก็ให้การปฏิเสธตลอดมา โดยนำสืบว่าจำเลยที่ 1 และที่ 2 แยกทางกัน เว็บเพจ ก. ดังกล่าวจำเลยที่ 2 เป็นคนใช้คนเดียว แม้จำเลยที่ 1 จะเป็นผู้เปิดเว็บเพจ ก. และเป็นเจ้าของบัญชีธนาคาร ธ. หมายเลขบัญชีดังกล่าวก็ตาม แต่พยานหลักฐานของโจทก์ที่นำสืบมาเพียงเท่านี้ยังไม่มีน้ำหนักรับฟังลงโทษจำเลยที่ 1 ได้ ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 1 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น สำหรับฎีกาของจำเลยที่ 2 นั้น เห็นว่า เมื่อศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยที่ 2 แล้ว จำเลยที่ 2 ไม่อุทธรณ์ แสดงว่าจำเลยที่ 2 พอใจคำพิพากษาศาลชั้นต้นแล้ว เมื่อต่อมาศาลอุทธรณ์ได้พิจารณาคดีสำหรับจำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 16 แล้ววินิจฉัยว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดจริงตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ประเด็นว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่จึงยุติแล้ว การที่จำเลยที่ 2 กลับมาฎีกาอีกว่า จำเลยที่ 2 ไม่ได้เป็นผู้กระทำความผิดขอให้ยกฟ้อง

นั้น จึงเป็นฎีกาในประเด็นที่ยุติไปแล้ว ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย แต่ที่ศาลอุทธรณ์ปรับบทความผิด
จำเลยที่ 2 ว่าเป็นความผิดฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อ
ความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสาม (2)
มานั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 ได้บัญญัติให้ลงโทษหนักขึ้นโดยถือเอา
พฤติการณ์ในการกระทำความผิดหรือบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญตามลำดับ
ความร้ายแรง หากผู้กระทำความผิดไม่มีพฤติการณ์หรือบทบาทหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ใน
ประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสองหรือวรรคสาม ศาลย่อมไม่อาจปรับ
บทกำหนดโทษตามมาตรา 145 วรรคสองหรือวรรคสาม ได้ คงปรับบทกำหนดโทษได้เพียงมาตรา
145 วรรคหนึ่ง เมื่อประมวลกฎหมายยาเสพติดกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดโดยถือเอา
พฤติการณ์ในการกระทำความผิดหรือบทบาทหน้าที่ในการกระทำความผิดเป็นสำคัญตามลำดับ
ความร้ายแรง ดังนั้น การจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบต่อความปลอดภัยของ
ประชาชนทั่วไป ตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) จึงจะต้องเป็น
การกระทำที่ก่ออันตรายแก่สังคมอย่างร้ายแรงเป็นวงกว้าง อันเป็นการเพิ่มกระจายความรุนแรง
ของยาเสพติดและทำให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรง กฎหมายจึงต้องกำหนดโทษไว้สูงถึง
ประหารชีวิตทำนองเดียวกับทำให้เกิดผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ตามประมวลกฎหมาย
ยาเสพติด มาตรา 145 วรรคสาม (2) แต่ข้อเท็จจริงคดีนี้ได้ความเพียงว่า เจ้าพนักงานตำรวจให้สาย
ลับล่อซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ 2 จำนวน 400 เม็ด ในราคา 14,000 บาท เมื่อจับกุมนาย
ขวัญชัยที่นำเมทแอมเฟตามีนมาส่งแล้วนายขวัญชัยพาไปยึดเมทแอมเฟตามีนได้อีก 3,600 เม็ด
รวม 4,000 เม็ด คำนวณเป็นสารบริสุทธิ์ได้ 40.045 กรัม ซึ่งไม่ถึงขนาดที่ก่ออันตรายแก่สังคมอย่าง
ร้ายแรงเป็นวงกว้างได้ จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนที่ทำให้เกิดผลกระทบ
ต่อความปลอดภัยของประชาชนทั่วไปตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสาม
(2) แต่ปรากฏพฤติการณ์ว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้จำเลยที่ 2 เคยร่วมกับพวกจำหน่ายเมทแอมเฟตามีน
ในลักษณะเช่นเดียวกันนี้มาหลายครั้งแล้ว ซึ่งเป็นการขายเมทแอมเฟตามีนเพื่อแสวงหากำไร
เป็นปกติถือได้ว่าเป็นการจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อการค้าตามประมวลกฎหมายยาเสพติด
มาตรา 90, 145 วรรคสอง (1) กรณีเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกา
ยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195
วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดียาเสพติด พ.ศ. 2550 มาตรา 3
และสมควรแก้ไขโทษเพื่อให้เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งคดีและกฎหมายที่แก้ไข พินิจพิจารณาแก้เป็น
ว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายยาเสพติด มาตรา 90, 145 วรรคสอง (1), 127
วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83 ความผิดฐานสมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่
สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดร้ายแรงเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดร้ายแรง
เกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน กับฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อ
การค้า เป็นการกระทำความผิดเดียวเป็นความผิดต่อกฎหมายหลายบทตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา 90 แต่ละบทมีอัตราโทษเท่ากัน ให้ลงโทษฐานร่วมกันจำหน่ายเมทแอมเฟตามีนเพื่อการค้า
จำคุก 16 ปี และปรับ 600,000 บาท นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

เฉลิมชัย จินะปริวัตอารมณ์ · รัฐธีย์ ยมจินดา · ชุมพล อรรถเสถียร

